

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 25.507 van 31 maart 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 april 2008 waarbij de visumaanvraag wordt geweigerd, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 april 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die verklaart loco advocaat T. OP DE BEECK in opvolging van E. VERGAUWEN te verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 juli 2007 voltrekt de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van El Haouaria te Tunesië het huwelijk tussen verzoekster en een Belgische onderdaan.

Op 16 augustus 2007 dient verzoekster een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Tunis in Tunesië.

Op 15 januari 2008 wordt door de procureur des konings te Leuven negatief advies verleend nopens de geldigheid van het huwelijk op grond van een schijnhuwelijk.

Op 11 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van visum. Deze beslissing wordt op 14 april 2008 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing:

“De betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen inzake gezinshereniging in artikel 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat het Belgische Consulaat te Casablanca de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging overmaakte op naam van M.S., geboren op 28/01/1981;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 31/07/2007 met S.F., geboren op 23/05/1968;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Belgisch burgerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat de echtgenoot van de verzoeker in dit geval een Belgische onderdaan is en dat volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd;

Overwegende dat betrokkenen elkaar zouden leren kennen hebben in 1999 toen S.F. samen met twee vrienden (twee ooms van M.S.) naar Tunesië reisde.

Overwegende dat betrokkenen reeds een relatie gestart hebben eind 2003 en anderhalf jaar geleden besloten hebben te huwen maar elkaar de laatste jaren niet meer terugzagen;

Overwegende dat uit het interview dat werd afgenomen op de Belgische Ambassade te Tunis bleek dat M.S. zeer weinig persoonlijke informatie omtrent haar echtgenoot kon verstrekken. Zo bleek ze weinig te weten over zijn familie, zijn job, zijn studies, enz.

Dit terwijl betrokkenen reeds verschillende jaren een relatie onderhouden.

Overwegende dat verschillende familieleden van M.S. in Leuven zouden verblijven.

Overwegende dat de Belgische ambassade te Tunis een negatief advies verstrekt met betrekking tot deze aanvraag en wijst op een mogelijk schijnhuwelijk met als doel een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen

Overwegende dat de Procureur des Konings te Leuven in zijn schrijven dd 15/01/2008 een negatief advies verstrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk ;

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen S.F. en M.S. afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster het volgende aan:

“Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Eerste middel, genomen uit de schending van het recht van verdediging Bespreking

In de bestreden beslissing weigert verwerende partij het tussen S.F. en verzoekster afgesloten huwelijk te erkennen in België en overweegt dat het afgesloten huwelijk derhalve niet het recht op gezinshereniging opent, bijgevolg het visum wordt geweigerd.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing ondermeer naar:

een interview dat werd afgenomen van verzoekster op de Belgische Ambassade te Tunis;

een negatief advies verstrekt door de Belgische Ambassade in Tunis met betrekking tot de visumaanvraag, waarin gewezen wordt op een mogelijk schijnhuwelijk met als doel een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen ;

een negatief advies van de Procureur des Konings te Leuven dd. 15/01/2008 inzake de erkenning van de gevolgen van het huwelijk

Verzoekster heeft geen kennis van voormeld interview, noch van het negatief advies van de Belgische Ambassade in Tunis, noch van het negatief advies van de Procureur des Konings te Leuven.

Met een faxbericht van 7 mei 2008 vroeg de raadsman van verzoekster inzage van het administratief dossier (stuk 2).

Met een faxbericht van 8 mei 2008 antwoordde verwerende partij dat er momenteel een wachtperiode is van twee weken en de raadsman van verzoekster opnieuw gecontacteerd zou worden zodra het dossier ter inzage lag (stuk 3).

Met een faxbericht van 08 mei 2008 wees de raadsman van verzoekster erop dat de beroepstermijn verstreek op 13/05/2008 (stuk 4).

Met een faxbericht van 08 mei 2007 repliceerde verwerende partij dat een spoedbehandeling momenteel niet kan toegestaan worden daar er heel veel vragen zijn tot inzage, die ook eveneens heel dringend zijn (stuk 5).

De rechten van verdediging zijn slechts gerespecteerd wanneer in de procedure ten gronde tegenspraak kan gevoerd worden over de argumenten en stukken die beide partijen aanwenden.

Waar verwerende partij de mogelijkheid had tegenspraak te voeren omtrent de stukken voorgebracht door verzoekende partij, had verzoekende partij niet de mogelijkheid tegenspraak te voeren omtrent de stukken waarvan verwerende partij zich heeft bediend.

De schending van het recht van verdediging geldt eens te meer nu de Wet van 15/12/1980 géén beroepsprocedure voorziet waarin de beroepsrechter de grond van de zaak kan beoordelen, doch enkel een annulatieprocedure waar slechts de wettelijkheid van de bestreden beslissing kan gecontroleerd worden.

Met een faxbericht van 7 mei 2008 vroeg de raadsman van verzoekster inzage van het administratief dossier (stuk 2).

Met een faxbericht van 8 mei 2008 antwoordde verwerende partij dat er momenteel een wachtperiode is van twee weken en de raadsman van verzoekster opnieuw gecontacteerd zou worden zodra het dossier ter inzage lag (stuk 3).

Met een faxbericht van 08 mei 2008 wees de raadsman van verzoekster erop dat de beroepstermijn verstreek op 13/05/2008 (stuk 4).

Met een faxbericht van 08 mei 2007 repliceerde verwerende partij dat een spoedbehandeling momenteel niet kan toegestaan worden daar er heel veel vragen zijn tot inzage, die ook eveneens heel dringend zijn (stuk 5).

De rechten van verdediging zijn ook anderszins geschonden, namelijk daar waar verzoekster in de beroepstermijn van dertig dagen vanaf de kennisgeving van de bestreden beslissing géén inzage kreeg in het administratief dossier van verwerende partij ; derhalve niet de inhoud kon nakijken van de stukken waarnaar verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst met name interview met verzoekster op de Belgische Ambassade in Tunis, negatief advies van voormelde

Ambassade en negatief advies van de Procureur des Konings te Leuven. Nu de precieze inhoud van het interview en van de negatieve adviezen niet, laat staan in extenso in de bestreden beschikking zijn opgenomen en verzoekster binnen de beroepstermijn ook geen inzage ervan krijgt, kan zij zich terzake niet afdoende verdedigen, noch minder kan zij haar slaagkansen in een beroepsprocedure tijdig beoordelen en haar beslissing om al dan niet beroep aan te tekenen daarop afstemmen."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat dit eerste middel van verzoekster niet ontvankelijk is. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt verwerende partij dat verzoekster geen ernstig middel aanvoert, daar zij niet duidelijk genoeg vermeldt welke rechtsregel zij geschonden acht. In ondergeschikte orde geeft verwerende partij, opnieuw bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad, antwoord op de door verzoekster aangehaalde elementen in het middel. Hierbij stelt verwerende partij dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de rechten van verdediging. Inzake het aanklagen van de afwezigheid van een beroep ten gronde benadrukt verwerende partij dat de Raad de bevoegdheid niet heeft om in casu met volle rechtsmacht te oordelen. Bovendien wijst verwerende partij erop dat er ook cassatieberoep open staat bij de Raad van State. Naar de mening van verwerende partij toont verzoekster niet aan dat voorliggende vordering geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van haar rechten. Tenslotte benadrukt verwerende partij dat het administratief dossier ter inzage ligt op de Raad. Verwerende partij is bijgevolg van mening dat de visumaanvraag van verzoekster terecht werd geweigerd in het licht van de aangehaalde elementen.

2.1.3. In de repliekmemoirie repliceert verzoekster het volgende:

“Eens de procedure bij Uw Raad aanhangig gemaakt, kreeg verzoekster inzage in het dossier. Tijdens de consultatie van het dossier op 06/06/2008 diende de raadsman van verzoekster evenwel vast te stellen :

-dat in de brief dd. 15.11.2007 van de Procureur des Konings te Leuven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, Cel Schijnhuwelijken, houdende ongunstig advies omtrent de visumaanvraag, wordt verwezen naar een bijlage houdende kopij van het Onderzoek dat door de PZ Leuven is gevoerd ;

-dat voormelde bijlage zich evenwel niet in het dossier bevindt dat de raadsman van verzoekster op de consultatiedienst van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geconsulteerd ;

Verder wordt in de bestreden beslissing overwogen dat " uit het interview dat werd afgenomen op de Belgische Ambassade te Tunis bleek dat M.S. zeer weinig persoonlijke informatie omtrent haar echtgenoot kon verstrekken. Zo bleek ze weinig te weten over zijn familie, zijn job, zijn studies, enz. " Toen de raadsman van verzoeker op 06/06/2008 het dossier ging raadplegen op de consultatiedienst van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bleek er in het dossier evenwel geen spoor terug te vinden zijn van voormeld interview.

Het dossier bevat weliswaar een e-mail dd. 06.09.2007 van de Belgische Ambassade in Tunis waarin negatief advies gegeven wordt omtrent de visumaanvraag en waarin de afzender bepaalde conclusies meent te kunnen trekken uit een interview dat klaarblijkelijk met verzoekster werd afgenomen, doch een schriftelijke letterlijke weergave van dit interview is niet gevoegd.

Replik op het gevoerde verweer

Het middel laat aan duidelijkheid niets te wensen over.”

Voor het overige volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.1.4. Verzoekster voert in het eerste middel de schending van de rechten van verdediging aan. Vooreerst wordt opgemerkt dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. De Raad betwist evenwel niet dat verzoekster recht heeft op inzage van het dossier. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster inzage gevraagd heeft aan de Dienst Vreemdelingenzaken, en dat deze haar niet werd geweigerd. Een eerste maal deelde de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat een spoedbehandeling niet kon worden toegestaan daar er heel veel aanvragen tot inzage zijn, en een tweede maal deelde de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat het onmogelijk was om een inzage te organiseren dezelfde dag, aangezien ze een wachtperiode van twee weken hadden, en dat de raadsman van verzoekster zou worden gecontacteerd zodra het dossier ter inzage lag. Aangezien verzoekster heeft geopteerd voor een beroep tot nietigverklaring, had zij de mogelijkheid om in het verzoekschrift naar deze situatie te verwijzen en in de repliekmemoirie eventueel uitgebreider in te gaan op specifieke gegevens na inzage van het dossier. Verzoekster heeft dit in casu gedaan, na inzage van het dossier bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekster zich beroept op de schending van de rechten van verdediging in samenhang met de formele en de materiële motiveringsplicht.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoekster zich niet kan beroepen op een recht op gezinshereniging aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken weigert om het door verzoekster afgesloten huwelijk met een Belgische onderdaan te erkennen. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de toepasselijke wetsbepalingen. Of de wetsbepalingen correct werden toegepast en of uit de feiten de juiste gevolgtrekkingen zijn gemaakt, is geen zaak van formele maar van materiële motivering (RvS 22 maart 2007, nr.169.299).

In zoverre verzoekster met haar betoog dat zij van de inhoud van de hogergenoemde stukken waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing geen kennis heeft en bijgevolg niet kan nagaan of de gemachtigde van de minister zich heeft gebaseerd op een correcte feitenvinding, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient opgemerkt te worden dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zich bij de beoordeling van de visumaanvraag in het kader van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende het negatieve antwoord op een vraag tot inzage van het dossier op de kantoren van de verwerende partij merkt de Raad op dat de inhoud van deze faxberichten enkel het verzoek bevat dringend de mogelijkheid te verlenen het dossier in te zien. Uit geen enkel stuk uit het administratief dossier blijkt dat haar het inzagerecht werd geweigerd. Bovendien heeft verzoekster bij de Raad wel gebruik gemaakt van haar inzagerecht, voorzien bij artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet en gaat zij in haar repliekmemorie in op de stukken waarvan zij kennis heeft genomen tijdens de inzage van het dossier. Het betoog van verzoekster dat zij geen kennis heeft van de stukken waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, dat zij zich niet op afdoende wijze kon verdedigen en dat zij haar slaagkansen in een beroepsprocedure niet tijdig kon beoordelen, noch haar beslissing om al dan niet beroep in te stellen daarop af te stemmen, kan bijgevolg niet dienstig worden gevoerd.

Betreffende het argument van verzoekster dat het onderzoek gevoerd door de PZ Leuven zich niet in het dossier bevindt, wordt opgemerkt dat er zich in het dossier wel een brief bevindt van de procureur des konings waarin vermeld wordt dat: *"Het onderzoek heeft ernstige tegenstrijdigheden aan het licht gebracht, die inderdaad doen vermoeden dat het hier om een schijnhuwelijk gaat. Mijn ambt adviseert derhalve ongunstig wat het visum voor gezinshereniging betreft."* Het volstaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op dit stuk steunt. Indien verzoekster de inhoud van het negatief advies van de procureur des konings wil betwisten, dient zij hiertoe een afzonderlijke procedure wegens valsheid in geschrifte te starten.

Betreffende het interview afgenomen op de Belgische Ambassade te Tunis, waarnaar in de bestreden beslissing rechtstreeks wordt verwezen, stelt de Raad vast dat zich geen enkel gegeven in het dossier bevindt. Er bevindt zich echter wel een negatief advies van de Belgische Ambassade te Tunis in het dossier, waar het interview zou hebben plaats gevonden, en waarin de Belgische Ambassade op uitgebreide wijze ingaat waarom zij de mening is toegedaan dat het doel van het huwelijk niet het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap is maar het verkrijgen van een verblijfrechtelijk voordeel. Dit negatief advies volstaat, en de verwijzing naar het interview waarop dit advies ondermeer steunt, kan worden beschouwd als een bijkomend en overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de beslissing leiden.

In de mate dat in de bestreden beslissing enkel verwezen wordt naar het schrijven van de procureur des konings te Leuven, het interview, de adviezen en de bijlage, zonder de inhoud van deze documenten weer te geven, dient opgemerkt te worden dat de gegevens waarnaar

wordt verwezen ook expliciet vermeld worden in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat wanneer een advies niet opgenomen wordt in de beslissing zelf, het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen. Het feit dat verzoekster geen kennis heeft verkregen van het advies doet hier niets aan af (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). In casu zijn het voorwerp, namelijk het advies van de procureur des konings te Leuven en het advies van de Belgische Ambassade te Tunis, en de inhoud, bekend. Gezien in de bestreden beslissing zelfs de essentiële elementen die geleid hebben tot de bestreden beslissing opgenomen zijn in de motivering, kan verzoekster geen schending van de formele motiveringsverplichting aannemelijk maken.

Betreffende het argument van verzoekster dat zij geenzins kan verifiëren op basis van welke gegevens de Dienst Vreemdelingenzaken tot zijn besluit kwam, wijst de Raad erop dat van verwerende partij eisen dat ze nog meer bijzonderheden – bovenop de verschillende elementen die al aangegeven worden in de bestreden beslissing – verschaft omtrent de redenen van weigering van haar visumaanvraag, erop zou neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584).

De Raad besluit derhalve dat verzoekster met het voorgaande niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Een schending van de motiveringsplicht kan evenmin worden aangenomen.

2.1.5. Verzoekster voert voorts aan dat de rechten van verdediging eens te meer geschonden zijn daar zij niet de mogelijkheid had tegenspraak te voeren omtrent de stukken waarvan verwerende partij zich heeft bediend. Bovendien stelt verzoekster dat de schending van de rechten van verdediging eens te meer geldt nu de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) geen beroepsprocedure voorziet waarin de beroepsrechter de grond van de zaak kan beoordelen.

Betreffende het argument van verzoekster dat zij geen tegenspraak kan voeren daar geen beroepsprocedure ten gronde is voorzien, dient opgemerkt te worden dat wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet optreedt, hij beschikt over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter. Wat in casu het geval is. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar houdt de Raad een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de visumaanvraag uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Ter zake merkt de Raad op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoekster brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (B.S. 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, gesteld in zijn overweging B.16.3.:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Kingsley t. Verenigd Koninkrijk*, 7 november 2000, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Bijgevolg is de Raad er door de wet ondermeer mee belast om als annulatierechter na te gaan of de individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet werden genomen met overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 51/2479-011, 40.*). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan. Daarenboven wordt in overweging B.16.3. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 gesteld dat de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft.

In dit verband is het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet duidelijk hoe de beschouwingen van verzoekster de eventuele nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing zouden kunnen verantwoorden en op welke wijze het eindresultaat van haar betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht, en verder, wat haar belang is bij de door haar geuite kritiek. Dit te meer nu verzoekster nalaat uiteen te zetten en te verduidelijken welke feiten en omstandigheden een andersluidende beslissing dan de in casu bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen of een andere beslissing zouden teweegbrengen. Evenmin toont verzoekster in concreto aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet – geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van haar rechten.

Voorts merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad haar belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van haar betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

Tevens dient te worden benadrukt dat door het bespreken van de rechtsmacht van een rechtscollège niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

In zoverre verzoekster met haar betoog dat zij geen tegenspraak kan voeren, het schriftelijk karakter van de rechtspleging aanvecht, wijst de Raad de partijen erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (B.S. 7 juni 2008) in overweging B.28.1. gesteld heeft dat het hoofdzakelijk schriftelijk karakter van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun raadsman om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in het tweede lid van artikel 39/60, geen afbreuk doet aan de mogelijkheid om tegenspraak te voeren, noch aan de rechten van verdediging. In de mate waarin zij aanvoert dat zij geen kennis had van bepaalde stukken en daarom geen tegenspraak kon voeren, wordt verwezen naar punt 2.1.4.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster het volgende aan :

“Tweede middel, genomen uit de schending van de artikelen 27 § 1 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht en van 146 bis van het Belgisch Burgerlijk Wetboek

** Krachtens artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht wordt een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet gedaan worden op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht en meerbepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.*

Uit wat volgt zal blijken dat verwerende partij ten onrechte artikel 146bis B.W. inroept en derhalve niet ten genoegen van recht kon beslissen het huwelijk dat verzoekster in Tunesië gesloten heeft met F.S., niet te erkennen.

** Krachtens artikel 146bis B.W. is er geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.*

Aan de voorwaarden van artikel 146bis B.W. is slechts voldaan indien het enige motief van minstens één van de echtgenoten bij het huwelijk erin bestaat een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Van zodra er buiten dit ene motief nog een ander motief is om te huwen, is niet aan de voorwaarden van artikel 146bis voldaan.

Volgens art. 146bis B.W. moet de schijnintentie 'kennelijk' worden vastgesteld. Dit betekent dat er redelijkerwijze niet meer kan worden getwijfeld aan de intentie van één van de echtgenoten om geen duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Geen van de door de verwerende partij in de bestreden beslissing aangehaalde omstandigheden noch de combinatie van elk van hen konden haar toelaten te besluiten dat voldaan is aan de voorwaarden van artikel 146bis B.W. en met name te besluiten dat er redelijkerwijze niet aan getwijfeld kon worden dat het enige motief van verzoekster en/of haar echtgenoot bij het huwelijk erin bestond voor haar een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Met name noch vaststelling dat verzoekster en haar echtgenoot elkaar de laatste jaren niet meer terug zagen, wat over overigens pertinent onwaar is nu uit de huwelijksakte blijkt dat zowel verzoekster als haar echtgenoot op 31 juli 2007 samen verschenen zijn voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van El Houaria, noch de bewering als zou uit het interview met verzoekster op de Belgische Ambassade in Tunis blijken dat ze weinig zou weten over de familie van haar echtgenoot, zijn job, zijn studies enz. terwijl betrokkenen reeds verschillende jaren een relatie onderhouden, a fortiori niet het feit dat verschillende familieleden van verzoekster in Leuven zouden verblijven, noch de combinatie van deze vaststellingen kunnen doen daartoe doen besluiten.

Hetzelfde geldt voor de negatieve adviezen van de Belgische Ambassade in Tunis en van de Procureur des Konings, temeer niet geweten is op welke motieven hun negatieve adviezen gebaseerd zijn.”

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het huwelijk van verzoekster terecht niet werd erkend. Verwerende partij wijst hierbij op de elementen waarop het negatieve advies van de Belgische Ambassade te Tunis is gesteund, namelijk dat het huwelijk gericht was op het

verkrijgen van een verblijfrechtelijk voordeel en niet op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, dat verzoekster niet veel weet over haar echtgenoot, dat de familie van de Belgische echtgenoot niet naar Tunesië kwam om het huwelijk bij te wonen, dat verzoekster geen geschenken kreeg van haar schoonfamilie, dat de broer en de ooms van verzoekster in België leven, dat verzoekster en haar echtgenoot elkaar leerden kennen in 1999 en dat de relatie eind 2003 serieus zou zijn geworden, terwijl verzoekster en haar echtgenoot elkaar niet meer zagen tot op het moment van het huwelijk. Verwerende partij verwijst daarnaast ook naar het negatieve advies van de procureur des konings te Leuven naar het onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk in hoofde van verzoekster ernstige tegenstrijdigheden aan het licht bracht. Tenslotte wijst verwerende partij nog op het leeftijdsverschil van dertien jaar tussen verzoekster en haar echtgenoot. In het licht van de aangehaalde elementen is verwerende partij bijgevolg van mening dat de visumaanvraag van verzoekster terecht werd geweigerd. Verwerende partij benadrukt hierbij dat het huwelijk van verzoekster juist ingevolge het artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW), de artikelen 27 en 46 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) en het artikel 40 van de Vreemdelingenwet, niet kon worden erkend en de visumaanvraag diende te worden geweigerd.

2.2.3. In de repliekmemoirie repliceert verzoekster het volgende:

“Tijdens de consultatie van het dossier op de consultatiedienst van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moest vastgesteld worden dat het verslag van het onderzoek dat de Procureur des Konings te Leuven voerde, zich niet in het dossier bevond.

Een schriftelijke weergave van het interview dat van verzoekster werd afgenomen op de Belgische Ambassade in Tunis bevond zich evenmin in het dossier.

Verzoekster mag er derhalve van uitgaan dat ook de verwerende partij de inhoud van het onderzoeksverslag en van het interview niet kende op het ogenblik dat zij de aangevochten beslissing heeft getroffen.

De problematiek van het schijnhuwelijk vergt een concrete en omzichtige afweging van alle relevante elementen.

De verwerende partij kon uit de voorliggende elementen en met name het negatief advies van de Procureur des Konings te Leuven en het negatief advies van de Belgische Ambassade in Tunis onmogelijk met recht tot het bestaan van een schijnhuwelijk besluiten nu zij niet heeft kunnen nagaan bij gebreke aan schriftelijke en letterlijke weergave van het interview met verzoekster- of de Belgische Ambassade in Tunis de inhoud van dit interview correct heeft geapprecieerd.

De verwerende partij heeft nagelaten een kopij op te vragen van het onderzoek dat in opdracht van de Procureur des Konings te Leuven werd gevoerd en heeft ook nagelaten de schriftelijke weerslag op te vragen van het interview dat op de Belgische Ambassade te Tunis van verzoekster werd afgenomen.

De verwerende partij heeft eveneens nagelaten bijkomend relevant onderzoek te (laten) verrichten, waaronder een interview met de echtgenoot van verzoekster in België, S.F.”

Voor het overige volhardt verzoekster in de repliekmemoirie in hetgeen werd uitgezet in het initiële verzoekschrift.

2.2.4. Artikel 27, §1, eerste lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) bepaalt wat volgt:

“Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – een akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cf. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot *de-plano*-erkenning toevertrouwt aan "alle overheden", staat de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou hebben erkend, er niet aan in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert.

Betreffende de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 146 van het BW, wordt opgemerkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij de mening is toegedaan dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. In de bestreden beslissing wordt dit gestaafd met een geheel van elementen. Verzoekster is er niet in geslaagd om afbreuk te doen aan deze elementen, zodat kan worden aangenomen dat het gebruik van de term "kennelijk" terecht is gebeurd.

In zoverre verzoekster hierbij betoogt dat het huwelijk ten onrechte niet wordt erkend door de verwerende partij en dat een bijkomend interview met de echtgenoot van verzoekster nodig was, wijst de Raad er op dat luidens artikel 27, §1, derde lid van het WIPR "ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23." De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verwerende partij tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtcollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid.

Ten slotte poogt verzoekster in haar verzoekschrift en in de repliekmemoirie elk motief in twijfel te trekken inzake de elementen die verwerende partij ertoe gebracht hebben het huwelijk niet te aanvaarden. Verzoekster vecht hierbij het feit aan dat er geen letterlijke schriftelijke weergave terug te vinden is van het interview van de Belgische Ambassade te Tunis, noch van het verslag van het onderzoek dat in opdracht van de procureur des konings te Leuven is verricht. Verzoekster betwist ook het feit dat de motieven van beide voornoemde stukken gekend zijn en correct geïnterpreteerd zijn.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in haar motivering het negatief advies van de procureur des konings te Leuven inzake de erkenning van de gevolgen van het huwelijk van verzoekster, dat gesteund is op het onderzoeksverslag van PZ te Leuven, en het negatief advies van de Belgische Ambassade te Tunis, dat ondermeer gesteund is op een interview dat er met verzoekster is afgenomen, herneemt. De Raad verwijst in dit verband naar de bespreking van het eerste middel, meer bepaald het punt 2.1.4. van dit arrest.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de omstandigheid dat het pertinent onwaar zou zijn dat het koppel elkaar de laatste jaren niet meer zou hebben gezien, niet van die aard is om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden. De gemachtigde van de minister steunt zich immers op het geheel van elementen. De Raad stelt vast dat het geheel van feitelijkeheden in het middel niet aantoonde dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een niet correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

In zoverre verzoekster ingevolge de volgende bewoordingen van de repliekmemoirie de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert: *“De verwerende partij heeft nagelaten een kopij op te vragen van het onderzoek dat in opdracht van de Procureur des Konings te Leuven werd gevoerd en heeft ook nagelaten de schriftelijke weerslag op te vragen van het interview dat op de Belgische Ambassade te Tunis van verzoekster werd afgenomen. De verwerende partij heeft eveneens nagelaten bijkomend relevant onderzoek te (laten) verrichten, waaronder een interview met de echtgenoot van verzoekster in België, S.F.”*, dient opgemerkt te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de minister de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.